

Молодий я і багато взяв,
Світ і життя збагнув зарано.
Душа моя ще просить ласки,
Я ще дитина — і коли дорослим став?
Я прагну друга, як колись,
Коли був наївним ідеалістом,
І хочу, щоб мене хтось зрозумів.
Я ще хлопчик, і моя мрія — панна.
Я непрактичний,
І мене лякає жінщина.
Я — несталий,
І життя моє — білий круг.
Чекайте — завтра я Арлекіном встану,
І задзвенять маленькі дзвоники на шії.
Життя мене обігнало,
А я зостаюсь романтиком,
І кожна моя дрібниця — трагедія,
І кожна мрія моя — огонь ворожий,
І кожна щирість — помилка,
І стремління — рабство.
Так попадаю в неволю я —
Створюючи для себе волю,
І вільний раб — ім'я моє.
І не дивуйтесь моїй сміливості,
Бо її змінює замішання.
Геніальність змінюється бездарністю,
І сльози друга — то моя доброзичність.
Я не знаю своїх доріг,
Я творю,
В мені твориться світ,
І його не було б без мене.
І коли пройде ніч —
Я знову ваш,
Я — звичайний,
Підпалений жертвенним вогнем,
Віддавши волю свою на творіння.
І скільки ночей тих буде — я не знаю,
І скільки днів.
Сам я не належу нікому,
І ніщо не належить мені.
Я ще маленький хлопчик,
І не дивуйтеся снілі моїй.
Три сивих волосинки я теж маю в голові.

З книги «П’єро мертвопетлює»:

Текст наводиться за збірником «Михайль Семенко. Поезії», 1990 .